

Sygn. akt III AUa 547/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marta Fidzińska - Juszcak
Sędziowie:	SSA Jadwiga Radzikowska SSA Halina Gajdzińska (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Renata Tyrka

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **H. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek apelacji wnioskodawczynie H. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach Wydziału VI Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 lutego 2012 r. sygn. akt VI U 10/12

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 547/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił odwołanie H. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 23 listopada 2011 r., którą odmówiono jej renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że wnioskodawczynie, urodzona (...), z zawodu jest nauczycielem wychowania przedszkolnego. Obecnie pobiera emeryturę. Decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w K. z dnia 21 lipca 2008 r. stwierdzono u niej chorobę zawodową - guzki głosowe twarde. Na podstawie opinii biegłego laryngologa Sąd Okręgowy ustalił, że rozpoznane u wnioskodawczynie schorzenia, to jest przewlekły nieżyt krtani uznany za chorobę zawodową: guzki głosowe twarde, przewlekły nieżyt gardła oraz skrzywienie przegrody nosowej nie powodują niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd pierwszej instancji, powołując się na przepisy art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322) i art. 57 w zw. z art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), uznał na podstawie opinii biegłego laryngologa, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy w związku z chorobą zawodową. W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania opinii, bowiem została ona sporządzona w sposób prawidłowy i wyczerpujący, na podstawie badania fizykalnego oraz dokumentacji lekarskiej. W tym stanie rzeczy, skoro wnioskodawczyni jest zdolna do pracy, to nie spełnia wszystkich warunków niezbędnych do przyznania jej renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła wnioskodawczyni, zarzucając naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. przez dokonanie niewłaściwej oceny opinii biegłego laryngologa, podczas gdy posiada ona istotne braki; art. 278 § 1 k.p.c. przez niedopuszczenie dodatkowego dowodu z opinii biegłego lekarza specjalisty foniatrii oraz innego lekarza laryngologa; art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 325 k.p.c. polegające na sprzeczności uzasadnienia wyroku z treścią tego wyroku. Zarzuciła także wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż jest zdolna do pracy a nadto, że stwierdzoną u niej chorobą zawodową jest przewlekły nieżyt krtani, podczas gdy są to guzki głosowe twarde. Wskazując na powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania oraz zasądzenie kosztów procesu.

W ocenie skarżącej, opinia biegłego laryngologa została błędnie uznana za wiarygodną, bowiem nie jest jasna, a w szczególności nie daje odpowiedzi na pytanie, czy charakter zmian w narządzie głosu pozwala na jego używanie w zakresie koniecznym dla zawodu nauczyciela. Z opinii nie wynika też, czy korzystanie przez nią z głosu może prowadzić do jego dalszego osłabienia a w rezultacie do jego utraty. Ponadto, Sąd dokonując ustaleń powinien także dysponować opinią lekarza specjalisty foniatrii, gdyż charakter zmian bezpośrednio przekłada się na możliwość korzystania przez nią z narządu głosu i wydawania dźwięków. Skoro dowód ten nie został dopuszczony w postępowaniu w pierwszej instancji, powinien być przeprowadzony w postępowaniu apelacyjnym. Skarżąca zwróciła też uwagę na niedokładności w uzasadnieniu wyroku, zaznaczając między innymi, że przewlekły nieżyt krtani nie jest chorobą zawodową, stwierdzoną u niej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) w związku ze stwierdzoną u niej w dniu 21 lipca 2008 r. chorobą zawodową - guzkami głosowymi twardymi, a tym samym czy spełnia ona przesłanki uzyskania prawa do renty z tego tytułu w świetle art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej. Zgodnie z art. 12 ustawy emerytalno - rentowej niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, że skarżąca z powodu stwierdzonej u niej choroby zawodowej jest zdolna do pracy są prawidłowe, albowiem zostały dokonane w oparciu o opinię biegłego sądowego specjalisty laryngologa. Z opinii tej wynika jednoznacznie, że aktualnie stwierdzone zmiany w krtani w postaci niewielkiego guzka głosowego lewego fałdu głosowego, nieznacznego pogrubienia fałdów głosowych i niepełnego zwarcia fonacyjnego

nie powodują niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Sąd Apelacyjny w pełni podziela te ustalenia i przyjmuje je za własne.

Natomiast zawarte w apelacji zarzuty sprowadzają się w istocie do kwestionowania opinii biegłego lekarza sądowego i są nieuzasadnioną polemiką z tą opinią oraz prawidłową jej oceną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji.

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. Brak jest podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych, albowiem zgodnie z utrwalonym poglądem w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sąd orzekający dopuszcza dowód z kolejnej opinii lekarzy biegłych wówczas, gdy opinia już wydana w sprawie wzbudza jego wątpliwości, a nie dlatego, że jedna ze stron jest niezadowolona z wyników postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807; z dnia 30 maja 2007 r., IV CSK 41/07, LEX nr 346211; z dnia 5 maja 2009 r., I UK 1/09, LEX nr 515412 oraz z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09, LEX nr 537027). Fakt, że zgodnie z art. 286 k.p.c. sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne, potrzeba taka może wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. Należy ponadto zauważyć, iż z opinii specjalistycznej lekarza konsultanta otolaryngologa wynika, że u skarżącej występuje niewielkie zaawansowanie zmian patologicznych krtani, co nie daje podstaw do uznania niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Także Lekarz orzecznik organu rentowego oraz Komisja Lekarska uznali, iż stwierdzona u wnioskodawczyni choroba zawodowa nie powoduje niezdolności do pracy. Należy też podkreślić, że trwałe uszczerbek na zdrowiu w związku z chorobą zawodową wynosi zaledwie 10%.

Wbrew zarzutom skarżącej nie jest również usprawiedliwiony zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 328 k.p.c., ponieważ Sąd pierwszej instancji przedstawił motywy rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający ocenę jego prawidłowości. Zarzut naruszenia art. 328 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. orzeczenie SN z dnia 26 października 2009 r., I UK 129/09, LEX nr 558286).

Sąd Okręgowy nie naruszył także art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 325 k.p.c. Wskazane przez skarżącą niedokładności i sprzeczności stanowiły oczywistą omyłkę pisarską i nie mogły mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. W szczególności zawarte w uzasadnieniu Sądu Okręgowego stwierdzenie, iż „odwołanie jest zasadne”, nie może stanowić o sprzeczności z wyrokiem, gdyż z jego dalszej treści wynika, że odwołanie nie zostało uwzględnione. Wskazany błąd, podobnie jak pozostałe, należy więc potraktować wyłącznie jako nieistotne przeoczenie, bez wpływu na treść sentencji wyroku.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny, uznając apelację za bezzasadną, stosownie do art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.